

majd ruháim a szobainasra bízom.
Mellé állok, megnézem a tükörben
magunkat, és a látottakon elmélázva
üresjárat nélkül, habfürdővel
tervezem az estét.

Handi Péter

FÉL FÜL

A rádióban egy hang említi
– fél füllel hallom csak –, hogy
Einstein kedvelt mutatványa volt
úgy levetni ingét zakója alól, hogy
a zakó eközben rajta maradt és
nyakkendője is nyaka körül.
A professzor állítólag ezzel
frenetikus sikert aratott a társaságban,
többen indítványozták, hogy
cirkuszban lépjen fel vele, vagy
legalábbis szabadalmaztassa a trükköt,
de a bűvész csak fejét csóválta, mosolygott,
hiszen jólesett neki a biztatás, de
szerényen elhárította az ötletet azzal, hogy
jelenleg valami mással foglalkozik.

VERS TÖBB ARCRA

Mint gyűrött vászondarab, melyen
a ráncokat egyenesre simítanád, de
azok az anyag akaratánál fogva
makacsul visszaugranak
– így közelednek, a belső optika
olykor fókuszba húzza őket, majd
átrendezi, a fények
lopakodó természete az arcokat
a homályba visszamossa.

Lámpajáték ez mind,
korpulens nagybácsik ökörcarca
egy fejforgatásra
képlékeny vonalzóvá keskenyedik, akár
az olcsó vásári kaleidoszkóp
összeugró idomai.
Az arc,
mindig az *utolsó* arc néz vissza,
hiába építgeti a képzelet
az arc esélyeit az időtéglák
gondos rakosgatásával,
az akarat, hogy *ilyen legyél*,
az óvatos kalkuláció
valószínűtlen csapdájába fut.

Haraszti Ágnes

SÜLLYEDŐ

Akkoriban kezdtem lélekvándorolni.
Fiatal lélek, ha lőnek, ki ne menj.
Két egyforma fiam volt, az egyikről
mégis azt hittem, hogy egy idegen

gyerek az, aki fekszik a járdán,
mikor kinéztem, hogy honnan nő a zaj.
Két nap múlva a pesti körhangos ház
megtelt szellemekkel, én a karommal

körbefogtam az élő, reszkető testet,
a másikat, aki nem szaladt ki akkor,
mikor mindez elkezdődött, és sok
másik életben folytatódott. A falakból

új élet díszlete lett. Őt felneveltem,
aztán huszonnégy éve átköltöztem belém.
Nézem ugyanazt az utcát, a bérházakból
belülről kifelé árad, dől ki a fény.

Ezer lyuk tátong, a megállóból nézem.
Emlémem nincsen, a másik fiammal nyilván
összefutok néha a süllyedő házban:
ma már ő az öregebb. Nem mondja: anyám.